

Táguló testkoncepciók

Verebics Ágnes kiállítása

BALAJTHY BOGLÁRKA

Resident Art Budapest, 2018. II. 28-ig

Verebics Ágnes *Testkiterjesztés* című kiállítása korunk terjedelmes testdiskurzusának meghatározó kérdésköreit vizualizálja. A testről való beszéd persze nem új keletű dolog, hiszen az olyan kapcsolódó dichotómiák tárgyalása, mint a zártság-nyitottság, külső-belső, én-másik, fizikai és transzcendentális nagy szellem- és kultúrtörténeti hagyománnyal rendelkeznek, szüntelenül témát szolgáltatva az irodalomnak, képzőművészeteknek, filmművészetnek.

Verebics művészetének egyik legfontosabb jellemzője a test tradicionális kontextusaiból való kiragadása, sűrűn rétegzett relációinak felfejtése, ezek újabb és újabb módon való megjelenítése. Művészetete a testtematizálás folytonosságának fenntartásához járul hozzá, relevanciáját és jelentőségét pedig biztosítja a jelen világunk, az identitásszabátszat és a szépség diktatúrája, amikor a botoxtól tükörsima arcok, kollagéntől duzzadó ajkak, plasztikázástól feszes mellék és csillogó műkörmök dominanciáját látjuk. Legfrissebb alkotásaiban azonban a testfragmentumok jóval drasztikusabb metamorfózison esnek át, a testkiterjesztést is a szó legszorosabb értelmében kell vennünk. Keresgélek a kifejezések között, amivel le tudnám írni Verebics „saját anatómiáját”, mert képein a kinagyított testtöredékeket egytől egyig megtoldja, egybeforrasztja valamiféle idegen, eredendően oda nem tartozó elemmel. A szuperplánban bemutatott testrészek élesen kiválnak a homogén háttérből, Verebics színhasználata redukcionista, azonban a hús, a bőr, a testfelszín nyers, ám mégis lágy tónusai és a szurokfekete, vagy a hidegen fénylő acélszürke háttér sajátos harmóniát teremtenek. Az alkotó a test azon tájékait veszi górcső alá, nagyítja és merevíti ki szentelen pózokban, melyeken keresztül tetten érhető az emberben rejtőzködő-szunnyadó bestialitás. Testkiemeléseiben, a hajlatokban, a fülkagylón szőr és pihe helyett tüskék nőnek, a körmök

karmokká válnak, a bőrön hullótestre hajazó pikkelyek növekednek. De az animális-bestiális vonások kidomborítása mellett a test gépmetaforája, a „biomechanizáció” is feltűnik, ugyanis *Fegyverkarmok* című képén (mű)körmök helyett az ujjbegyek hegyén apró gépfegyverek pihennek. Verebics festményei rokon vonásokat mutatnak Kiki Smith groteszk figuráit ábrázoló képeivel, a poszt- vagy transzhumán preparáció, hibridizáció tárgyköre pedig számos napjainkban népszerű sci-fi alapötletét adja, gondoljunk csak a *Szárnyas fejedelmű*, vagy *Palackba zárt szellem* című filmekre, de Cronenberg biohorrorfilmjeinek említését sem hanyagolhatjuk el.

VEREBICS ÁGNES: *Halpedikúr*, 2017, olaj, vászon, 2 × 60×60 cm

Verebics saját testét művészetének médiumaként fogja be, nem viszolyg attól, hogy a már részletezett átalakulásokat viszontlássza önmagán, a vásznon, azt viszont meg kell jegyeznem, hogy esetében az önábrázolás szerepe nem a szubjektivitás érvényre juttatása, mellőzi az önterapeutikus megnyilvánulásokat. A nagyítás, tágítás és közelítés funkciója a beavatás, a leleplezés, a feltárás, teste ennek eszközüül szolgál. A dolgok részletezése, a közelebből való szemlélés azonban csalárdul működik, ugyanis mindig a homály egy újabb rétegével vonja be a látottakat. Nyilvánvalóvá válik egy korábban nem látott részlet, amely az eddig megtapasztalni vélt egészlegességet pillanatok alatt összekuszálja.

Verebics Ágnes mindegy egyes képe kísérleti terep a folyton felbukkanó nyers, elemi és ösztönös erők számára, melyek a kontextus, tér és idő általános kategóriáiból kiemelt testrészeket birtokba veszik, formálják.